

TRANSPARENTNOST I REFLEKSIJA

Priča o apsurdu

U predstavljenim radovima bavim se istraživanjem fenomena transparentnosti i refleksije, koristeći staklo i ogledalo kao osnovni materijal, a svetlo kao jedan od ključnih elemenata koji gradi delo.

Radovi su deo istraživanja koje sprovodim na doktorskim studijama i baziraju se na dva osnovna problema: odnos dela i njegovog okruženja i odnos unutrašnjeg i spoljašnjeg prostora dela.

Kroz ove radove ispitujem i dvostruko značenje reči refleksija – kao odraz i kao misao, jer su to svojevrsna promišljanja na određene teme u kojima, u ovom slučaju, apsurd postavljam kao polazište za dalje čitanje dela. Izložba je koncipirana kao ambijentalna instalacija koju čine radovi povezani u svojevrsnu priču koja postavlja pitanja o apsurdnosti života, njegovog smisla, poziciji čoveka, njegovim verovanjima i mogućnostima. Sve ove pojave preispitujem koristeći osobine transparentnosti i refleksije, što mi omogućava i interakciju sa posmatračem, koji na taj način postaje deo same instalacije i aktivni učesnik, zajedno sa prostorom koji ga okružuje, postavljajući priču u sadašnji trenutak.

Osnovni problem koji ispitujem koristeći staklo i ogledalo jeste odnos dela i njegovog okruženja, fokusirajući se pri tom na različite segmente okolnog prostora koji se pojavljuju na površini stakla. Fenomen transparentnosti omogućava direktno integrisanje dela u okolni prostor, dok refleksija omogućava direktno integrisanje posmatrača i okruženja u prostor dela. Ove pojave čine da delo uvek odražava sadašnji trenutak, čime određene teme postaju aktuelne u različitim kontekstima.

Uz pomoć stakla na istoj površini vidimo prostor koji se nalazi ispred i iza nas (fenomen izloga), što predstavlja preklapanje dva prostora koja inače ne možemo da sagledamo u istom trenutku. Ono takođe omogućava građenje trodimenzionalnih formi u kojima se mogu prikazati prostorne pojave koje prepoznamo kao nemoguće u prostoru koji nas okružuje (poput obrnute perspektive, deformacije prostora).

Predstavljeni radovi se mogu svrstati u nekoliko celina, koje su međusobno povezane. Prva od njih su skulpture/objekti u formi kocke u kojima istražujem problem perspektive u trodimenzionalnim objektima. Ovi radovi mogu se svrstati u seriju *logika nelogičnog* jer je u njima moguće uočiti prostorne pojave koje su u realnom prostoru nemoguće. Građeni su iz *lejer-a* stakla na kojima se nalaze različiti figurativni i geometrijski motivi, povezani s određenom tematikom, postavljeni tako da njihov raspored izlazi iz logike naše percepcije prostora. Teme su inspirisane mitologijom (poput *Mita o Sizifu*), ideologijom ili umetničkim delima, kao što je Brojgelova slika *Slepac vodi slepca*, u kojima se ta ista logika nelogičnog koja se može prepoznati i u pojmu apsurda, pojavljuje u kontekstu rada kao i u samoj njegovoj formi.

Drugu celinu čine kompozicije koje sadrže staklene sfere (izrađene tehnikom duvanog stakla) i keramičke kugle/ogledala u kojima preispitujem odnos dela i njegovog okruženja. Ovi radovi komuniciraju međusobno sistemima ogledala, ali putem refleksije uključuju u sebe i čitav okolni prostor, čime uvode i posmatrača u prostor dela.

Treću celinu čine zidne instalacije inspirisane *Mitom o Sizifu*, koje se na određen način povezuju sa skulpturama u prostoru. One predstavljaju refleksiju na temu apsurdna, oslanjajući se na Kamijevo tumačenje *Mita o Sizifu* u kome on apsurd postavlja na početak ističući da je sam život apsurd i sa te pozicije preispituje smisao čovekovog života i postojanja. Ne smatrajući Sizifa mučnikom, zaključuje da „Sama borba da se stigne do vrha dovoljna je da ispuni ljudsko srce. Sizifa treba da zamislimo kao srećnog“. Postavljajući ovu priču u centar zbivanja, želim da pokažem koliko je to pitanje ključno u svakom vremenu i za svakog čoveka i koliko se u njemu prepliće ono individualno i opšte, čiji balans smatram težnjom i suštinom kako u umetnosti, tako i u filozofiji i nauci.